

မင်းလှ

အချစ်
အလွမ်း
စွန့်စားခန်း

"မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ဖို့ ရာဟာ သေခြင်းတရားကို ရှောင်ရတာထက် ခက်တယ်"

လို့ ကိုကိုက ပြောဖူးပါတယ်။ သူ့ ကိုယ်တွေ့ပဲလား၊ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာလားတော့ မသိ။ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာက သူ့ကိုယ်တွေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုကိုဟာ ဟိုးအရင်တုန်းက ရည်းစားကွဲခဲ့ဖူးသလိုလို့။ တိတိကျကျ တော့ မောင်မောင် မသိပါ။ ဘာကြောင့် ကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာလဲ မစုံစမ်းကြည့်ဖူးပါ။ အင်းလေ ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာတောင် မသေချာဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်ကွဲတယ် ဘာတယ်ဆိုတာတွေ ဘာလုပ် တော့မှာ လဲ။

နောက်ပြီးတော့ ရည်းစားကွဲတယ်ဆိုတာ သိပ်ထူးဆန်းလှတာ မဟုတ်ပါ။ မောင်မောင်လည်း ကွဲခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဆယ်တန်းတုန်းက။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ကိုးတန်းဆယ်တန်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေမှာ အကျင့်တစ်ခုရှိ တယ်။ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူကို ဝိုင်းစတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ ... အရပ်ရှည်တဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူ။ အဲဒါမျိုးပေါ့။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း ထူးထူးခြားခြား ဆန့်ကျင် ဖက် ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူကို စတတ်ကြတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။

မောင်မောင်လည်း အဲဒါမျိုး အစခံဖူးတယ်။ အစခံရတဲ့ ကောင်မ

လေးက ၀၀ကစ်ကစ်လေး။ မောင်မောင်က အဲဒီတုန်းက ပိန်သေးတယ်။
ခုလို တောင့်တောင့်တင်းတင်း မဟုတ်ဘူး ။

သူငယ်ချင်းတွေက မောင်မောင်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို စကြတယ်။
သူသူငယ်ချင်းတွေက လည်း သူ့ကို မောင်မောင်နဲ့ စကြတယ်။ နောက်
တော့ မောင်မောင်လည်း ရောယောင်ပြီး သူ့ကို လိုက် စရင်း
ကြိုက်သွားကြတာပါပဲ။

ကြိုက်သွားတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ချိန်းတွေ့ကြတာတွေ ဘာတွေ
တော့ မရှိပါဘူး။ စာအပြန် အလှန် ရေးကြတာပါ။ စာတွေကလည်း
စာကြိုးစားဖို့ တို့ ၊ ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲမှာ အချိန်မရလို့ သင်္ချာတစ်ပုဒ်
မဖြေလိုက်ရတာတို့ ပဲ များ ပါတယ်။

မုန့်စားချိန်မှာ မောင်မောင်က အချဉ်ထုပ်တစ်ထုပ် ဝယ်ပြီး သူ့ကိုပေး
ရင်း စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောဖြစ်ကြတာလောက်နဲ့ ကျေနပ်နေကြ
တာ။ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံစီတော့ အပြန်အလှန် လဲလှယ် ကြဖူးတယ်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်တော့ မောင်မောင်က အောင်တ
ယ်။ သူက ကျတယ်။ နောက်တော့ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာ
တယ်။ မောင်မောင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော် သားကြီး ဖြစ်တော့မှာ
မို့ သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတန်တော့ပါဘူးတဲ့ ။ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်
ကို ရောက်လို့ ကျောင်းသူ အချောအလှကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် သူ့ကို မေ့
သွားမှာ ပါတဲ့ ။ မေ့မယ့်အတူတူ တော့ ခုကတည်းက မေ့လိုက်ပါတော့
တဲ့ ။

အင်း... စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူပြောတာဟုတ်သလိုလိုပဲ။ ဒါနဲ့
သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ မောင်မောင်တစ်ယောက်
ရည်းစားကွဲခဲ့ပုံပေါ့။

ဟိုတလောကတောင် စာအုပ်အဟောင်းပုံကြားထဲက သူ့ဓာတ်ပုံ
လေး ပြန်တွေ့သေးတယ်။ အနားစွန်းတွေတောင် ပိုးကိုက်လို့ ဆေးသား
တွေ ပျက်နေပြီ။

အဲဒီတုန်းက သူ့ကနှုတ်ခမ်းနီတွေ အများကြီး ဆိုးထားလားမသိ။
ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူ့နှုတ်ခမ်း ကြီးက မည်းနေတာပဲ။ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံ
ကိုး။ အိုင်းလိုင်နာတွေလည်း အထူကြီးခြယ်ထား တော့ မျက်လုံးကြီးက
ပြူးထွက်နေတာပေါ့။ ဆံပင်တွေလည်း အတိုတော့ အတိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဆံတောက် ဖားဖားကြီး ချထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အင်္ကျီက လက်ဖော
င်း၊ အနားက ပြန်ကျပ် ထားတယ်။ သူ့ အင်္ကျီ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ သူနဲ့ ပွ
နေတယ်။ လက်ဖောင်းက ပခုံးစွန်းက ဖောင်းရမယ့်ဟာ လက် မောင်း
အလယ် လောက်မှာ သွားဖောင်းနေတယ်။ ခုချိန် ပြန်ကြည့်တော့ ရယ်စ
ရာကြီး။

ထားပါတော့လေ။ ရည်းစားကွဲတယ်ဆိုတာ သိပ်မဆန်းဘူးလို့ ဆိုချ
င်တာပါ။ ဆယ်တန်း တုန်းက ကွဲခဲ့တဲ့ ရည်းစားကို တကယ်မချစ်လို့ လို့
ပြောမယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူ တစ်ရာမှာ ခုနှစ်ဆယ့်
ငါးယောက်လောက်ကတော့ ရည်းစားဦးနဲ့ ကွဲခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒီအ
တွက် သာ ဆွေးမြေ့နေရမယ်ဆိုရင် လူတော်တော်များများ ဟာ ငေးငေး
ငိုငိုငိုငိုတွေချည်း ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့။

ကိုကိုက ပြောတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှောင်ဖို့ ခက်တယ်တဲ့ ။
မောင်မောင်က ပြောလိုက် တယ်။

"ကိုကိုရာ ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားတယ် ဆိုကတ
ည်းက ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးပေါ်နေပြီ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တမ
င်တကာတောင် ဆုံအောင် ကြိုးစားရမယ့်ဟာ၊ ဘာ လို့ ရှောင်ရမှာ လဲ"

...လို့။

"နောက်တော့ နင် သိလာမှာ ကွာ"

ကိုကိုက ပြန်ပြောတယ်။

မောင်မောင် ဒေသကောလိပ် ပထမနှစ်မှာ တုန်းက မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဖို့ ကြိုးစား ဖူးတယ်။

ကျောင်းစဖွင့်ကာစဆိုတော့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းရယ်လို့ လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိ သေး။ အားလပ်ချိန်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ပဲ။ အခန်းလွတ် တစ်ခုထဲမှာ ထမင်း ဗူးကိုဖွင့်စား။ ပြီးရင် ကျောင်းအပေါ်ထပ် အောက်ထပ် နှံ့အောင်လျှောက်သွား။ တစ်ခါ တစ်လေ အအေးသောက်။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဖက်သွား။ ကမ်းနားက ဘောတံတား တစ်ခုခုမှာ သွားထိုင်။

ထမင်းစားဖို့ နေရာကလေးတစ်ခုတော့ တွေ့ထားတယ်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ထောင့်ခန်းလေးတစ် ခန်း။ အဲဒီအခန်းက လူလည်း ရှင်းတယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်နား ကပ်လျက်က ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကိုလည်း လှမ်းမြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေတဲ့ ကားတွေကို အပေါ်က စီးပြီး ကြည့်လို့ ရတယ်။

ကားတွေက အပေါ်က ကြည့်လိုက်ရင် ပုံပြောင်းသွားသလိုပဲ။ လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်မြင်နေကျ ကားတွေကိုပဲ အပေါ်က ကြည့်တဲ့ အခါ ပုံစံမတူတော့တာ တွေ့ရတယ်။ တချို့ကားတွေက လမ်းပေါ် မှာ ကြည့်ရင်မလှပေမယ့် အပေါ်က ကြည့်တဲ့ အခါ လှလာတတ်တယ်။ တချို့ကားတွေကျတော့ အပေါ်က ကြည့်ရင် ဘယ်လိုပုံကြီး ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သိန်းကျော်တန်ကား တွေကို အပေါ်စီးက ကြည့်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ နည်းတာ မှတ်လို့ ။

အဲဒီအခန်းကလေးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ မောင်မောင် ထိုင်နေကျ ပြတင်း ပေါက်နားက ခုံတန်းပေါ်မှာ ပန်းကလေးတွေ တွေ့ရတတ်တာပါပဲ။

အစကတော့ သတိမထားမိဘူး။ နောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့နေရတော့မှ စိတ်ဝင်စားလာမိ တယ်။ ပန်းကတော့ တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့ မတူ။ နှင်းဆီ၊ စပယ်၊ ခရေ တခြား မောင်မောင် မခေါ်တတ် တဲ့ ပန်းတွေကလည်း ပါသေးတယ်။ တစ်နေ့ တစ်မျိုး။

အဲဒီပန်းတွေဟာ ဒီအခန်းမှာ အတန်းတက်နေကျ ဒီခုံမှာ ထိုင်နေကျ ကောင်းမလေးတစ် ယောက်ယောက်က ထားခဲ့ရတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာသဘောလဲ။ တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစ တချို့ကျောင်း သူတွေဟာ ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်ကြသလားမသိ။ ပန်းကလေးတွေကို ခုံပေါ်မှာ နေ့စဉ် တင်ထားခဲ့မယ်။ ဒါကို ကောင်ကလေး တစ်ယောက်က သတိထားမိမယ်။ စိတ်ဝင်စားလာမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဖူးစာရှင် ရွေးဖို့ ကြိုးစားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

မောင်မောင်ကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပေါက်စပဲလေ။ ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းက လေးမျိုးဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်။ အဲဒီပန်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ကောင်မလေးကို လာစောင့်ဖမ်းဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ ဇာတ်လမ်းကလေးဘာလေး ဖြစ်လိုဖြစ်ငြားပေါ့။

တစ်ရက်မှာ အားလပ်ချိန် မရောက်ခင် အတန်းချိန်တစ်ချိန်မှာ မောင်မောင် အဲဒီအခန်းရှေ့ သွားပြီး မယောင်မလည် အကဲခတ်လိုက်တယ်။ မောင်မောင် ထမင်းထိုင်စားနေကျ ခုံမှာ ထိုင်နေတာ က မိန်းကလေးသုံးယောက်။ ခက်တာက သုံးယောက်စလုံး ခေါင်းမှာ ခရမ်းရောင် ပန်းလေးတစ်ပွင့် စီ ထိုးထားတာပါပဲ။ အလယ်က ကောင်မလေးကတော့ မဆိုးလှဘူး။ လှတယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။

အတန်းပြီးသွားတယ်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အတန်း အပြင်
ကို ထွက်ကုန်ကြတယ်။ ဟိုသုံးယောက်က မထွက်သေး။
ထိုင်စကားပြောနေကြလို့ မောင်မောင်လည်း မယောင်မလည် စောင့်
နေရပြန်တယ်။ ခဏကြာမှ လွယ်အိတ်ထဲကို စာအုပ်တွေ ထည့်ပြီး မတ်
တတ်ရပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က သူ့ခေါင်းက ပန်း
ကလေးကို မသိမသာ ဖြုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရတ
ယ်။

မောင်မောင် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်က ပန်းရဲ့ ပိုင်ရှင်ကောင်
မလေးက အရုပ်ဆိုး လိုက်တာ တာတေကို လန်နေတာပဲ။

ကိုကိုနဲ့ မောင်မောင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို နှစ်ကောင်ကြွက်
လို့ ပြောရင်ရတယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာကိုး။ မိဘမရှိ၊
နီးစပ်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိ။

ကိုကိုနာမည်က ကိုကိုနောင်။ မောင်မောင့်နာမည်က ညီမောင်မောင်
။ သို့ပေမယ့် ရင်းနှီးတဲ့ လူ တွေကတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ကိုကိုနဲ့ မောင်
မောင်လို့ ခေါ်ကြတာပါပဲ။

ကိုကိုက မောင်မောင်ထက် လေးနှစ်ကြီးတယ်။ ကိုကိုရော မောင်
မောင်ပါ ရုပ်ရည်မဆိုးလှဘူး။ သို့ပေမယ့် ကိုကိုက ပိန်လွန်းတယ်။ ပြီး
တော့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေရတဲ့ လူ။ အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရှာ
ရဖွေရ ပူပင်ရတဲ့ လူ။ ဒီတော့ ကိုကိုက လူကြီးကြီး တစ်ယောက်လို ဖြစ်

နေတယ်။

မောင်မောင်ကတော့ ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုး အစားကလည်း ပြေပြစ် ပြန်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း နေတတ်ပြန်ဆို တော့ တက်ကြွလန်းဆန်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန် အပြည့်အ ဝါ။

ကိုကိုနဲ့ မောင်မောင်ဟာ အသက်ချင်း သိပ်ကွာတယ်လို့ ထင်ရတယ် ။ အထက်အောက် ညီအစ်ကိုပုံစံထက် အစ်ကိုအကြီးဆုံးနဲ့ ညီအငယ်ဆုံး ပုံစံမျိုးနဲ့ ပိုပြီးတူနေတယ်။ အကြီးဆုံး အငယ် ဆုံးဆိုတာကို နှစ်ယောက် တည်းကို ယှဉ်ကြည့်တဲ့ အခါ သုံးလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။ ကိုကိုနဲ့ မောင် မောင်တို့ ကိုတော့ ဒီလိုပဲ သုံးနှုန်းရင်တောင် ပိုကောင်းမလားပဲ။

တကယ်တော့ ကိုကိုဟာ မောင်မောင့်ကို အစ်ကိုလိုသာမက အဖေ လိုပါ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

အဖေက ပုဂ္ဂလိက စက်ရုံတစ်ခုက လက်ထောက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး။ လခကမဆိုးလှ။ မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တယ်။ အိမ်ကလေး တစ်လုံး ဝယ်နိုင်တယ်။ အဖေက ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တယ်။ အမေက အေးအေးဆေးဆေး။ ဒီတော့ မိသားစုဟာ အပူအပင် နည်းပါးစွာနဲ့ နေခဲ့ ကြရတယ်။

သို့ပေမယ့် အဖေဟာ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန် က မောင်မောင်ကို မမွေး သေးဘူး။ ကိုယ်ဝန်ခြောက်လလောက်နဲ့ ကျန် ခဲ့တာ။ အမေနဲ့ ကိုကိုဟာ စိတ်အားညှိုးငယ်စွာ ခိုကိုး ရာမဲ့စွာ ဖြစ်ခဲ့ကြ ရတယ်။

စက်ရုံက ကရုဏာကြေးဟာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် မဟုတ်တာတော င် နည်းလှတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် အမေက အဲဒီငွေကို တိုးပွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ အမေက အိမ်ရှင်မ ကောင်း တစ်ယော က်သာ ဖြစ်တယ်။ လင်ယောက်ျားကို ပုံပြီး အားကိုးထားသူသာ ဖြစ်တ ယ်။ ရှာဖွေပေးသမျှကို လောက်ငှအောင် သုံးစွဲမယ်။ လင်ကို ရိုသေစွာ ပြုစုမယ်။ သားကို ကြင်နာစွာ ယုယ မယ်။ ဒါသူ့ဘဝပဲ။

ခုလို ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကို င်တတ်။ ဒီလိုအခြေအနေ ရောက်ရင် ဘာလုပ်မလဲလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားမှုကလည်း လုံးဝမရှိ။ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကလေး ရယ်။ ကရုဏာ ကြေး ရထားတဲ့ ငွေကလေးရယ်ကို ခြိုးခြိုးခြံခြံ သုံးစွဲနေထိုင်ရုံလောက် သာ တတ်နိုင် တော့တယ်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာ လဲ။ မခံပါဘူး။ မောင်မောင် တစ်ခါလည်သား ကျော်ကျော်မှာ အကြီးအကျယ် နေမကောင်း ဖြစ်တယ်။ ဆေးရုံတင်ရတယ်။ ငွေတော်တော် ကုန်တယ်။ မောင်မောင် နေကောင်းသွားတော့ အမေ့လက်ထဲမှာ ငွေများများ စားစား မကျန်တော့။

ဒီအတိုင်း နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ အမေ သဘောပေါက်လာတယ်။ တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ ဘာလုပ်မလဲ။ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။

အိမ်နီးချင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုဟာလုပ်ကြည့်ပါလား၊ ဒီဟာလုပ်ကြည့်ပါလားနဲ့ အမျိုးမျိုး အကြံပေးကြတယ်။ အမေကလည်း ဟိုဟာကောင်းနိုး ဒီဟာကောင်းနိုးနဲ့ လျှောက်လုပ်ကြည့်တာ ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် အမေဟာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ လုံးဝ ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လုပ်သမျှ ရှုံးတာပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးလာလိုက်တာ အိမ်တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်။

ဒီအ ချိန် မှာ စေတနာရှင်တစ်ဦးရဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သိကျွမ်း ခဲ့ရတယ်။ မိန်းမကြီးက အမေ့ကို ငွေထုတ်ချေးတယ်။ အပေါင်ပစ္စည်းတွေဘာတွေ ပေးထားစရာ မလို ပါဘူး။ စာချုပ်ပေါ်မှာ ငွေဘယ်လောက် ယူပါသည် လို့ ရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးရုံ ပါပဲ။

အမေဟာ ရတဲ့ ငွေကလေးနဲ့ အလုပ်ထပ်လုပ်ပြန်တယ်။ အဆင်ပြေတဲ့ အခါလည်း ရှိ၊ မပြေတဲ့ အခါလည်း ရှိပေါ့။ ငွေလိုရင် ‘မိန်းမကြီး’ဆီမှာ ထပ်ဆွဲ၊ အလုပ်ထပ်လုပ်။ ဒီလိုနဲ့ အမေ့ရဲ့ လုပ်ငန်း အခြေအနေ တည်ငြိမ်လာတဲ့ အခါမှာ မိန်းမကြီးဆီက ယူထားတဲ့ ငွေက တော်တော်များ နေပြီ။ အမေ့ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ငွေက အလုပ်လည်ပတ်ရုံလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အကြွေးဆပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ မရှိ ဘူး။

ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးကို စောင့်နေတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ တစ်စခန်းထလာ တော့တာပါပဲ။ အမေ ယူထားတဲ့ ငွေတွေရယ်၊ အတိုးတွေရယ်၊ ပေါင်းလို က်တဲ့ အခါ အိမ်ရဲ့ တန်ဖိုးလောက် သွားကျတယ်တဲ့ ၊ ဒါကြောင့်... အိမ် ကို သူ့ကို လွှဲပေးရမယ်တဲ့ ။

အမေက တောင်းပန်ပေမယ့် မရ။ ငွေချေးယူထားတဲ့ စာချုပ်တွေ ပြပြီး တရားစွဲမယ်ဘာမယ် ဖြစ်လာပြန်ရော။ အမေဟာ ဒီအကြောင်း တွေ သားနှစ်ယောက်ကို အရင်က အသိမပေးခဲ့ဘူး။ ခုကြုံရာမရ ဖြစ် လာတဲ့ အခါ ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောတယ်။ မောင်မောင့်ကိုတော့ လုံးဝမသိ စေခဲ့ဘူး။

နောက်တစ်ခါ မိန်းမကြီး အိမ်ကို လာတဲ့ အခါမှာ ကိုကိုက အိမ်ကို မ ပေးနိုင်ဘူး။ တိုင်ချင်တဲ့ ဆီသွားတိုင်။ နောက်တစ်ခါ အိမ်ကိုလာရင် ဓား နဲ့ ခုတ်သတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါဟာ မိသားစု အရေးကိစ္စနဲ့ ပ တ်သတ်ပြီး ကိုကိုအနေနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် မားမားမတ်မတ် ဝင်ရပ်လို က် တာပဲ။ ဒီတုန်းက ကိုကို ဆယ့်ငါးနှစ်။ ကိုးတန်း။ အမေဟာ ကိုကိုကြောင့် တစ်အားတက်ခဲ့ရတယ်။

မိန်းမကြီးဟာ အိမ်ကို မလာရဲတော့ဘူး။ ရပ်ကွက်ကောင်စီ ရှေ့မှာ ပဲ ရှင်းကြရတော့တယ်။ ကောင်စီကို သွားတိုင်တာ မိန်းမကြီးရဲ့ အမှားပဲ ။ အမေ ယူထားတဲ့ ငွေစာရင်းထဲမှာ အတိုးတွေ ထည့်တွက်တာကို ကော င်စီက လက်မခံဘူး။ စာချုပ်ထဲမှာ ပဲ ငွေဘယ်လောက် ယူထားပါတယ် လို့ ပဲ ပါတယ်။ အိမ်အကြောင်း မပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမေ ချေးထားတဲ့ ငွေဟာ အိမ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက် ဘူး။ အမေအနေနဲ့ ငွေကိုသာ ပြန်ဆပ် ဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ အိမ်ကို လွှဲပေးစရာ မလိုဘူးလို့ ကောင်စီက ဖြေရှင်းပေး လိုက်တယ်။

မိန်းမကြီးက သူငွေကို ဘယ်တော့ ပြန်ပေးမလဲလို့ မေးတယ်။ အမေက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွဲ့ဆပ်သွားပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ပွဲမှာ မိန်းမကြီး လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားရတယ်။ နောက်တစ်မျိုး ကြံစည်မလို့ ပေါ့လေ။ သို့ပေမယ့် ကြံစည်ခွင့် မရလိုက်ဘူး။ သူပဲ ကံဆိုးလို့ လား၊ အမေပဲ ကံကောင်းလို့ လားတော့ မသိ။ အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ ရုတ်တရက် လေဖြတ်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေသွားခဲ့တယ်။

တစ်ခု ရှိပြန်တာက အိမ်ဂရန်ဟာ မိန်းမကြီးလက်ထဲကို ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အမေ့အ နေနဲ့ အိမ်ကို အရောင်းအဝယ် လုပ်လို့ မရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ အခြေအနေကို ပြန်ရောက် သွားတယ်။

အမေဟာ အကြွေးဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရှာပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အမေ့ရဲ့ ဆေးလိပ်ကိုယ် စားလှယ်လုပ်ငန်းက ဝင်ငွေဟာ စားလောက်သောက်လောက်တယ် မပိုဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းမျိုး ဆိုတာက ဆိုင်တွေကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖြန့်၊ ကိုယ်တိုင် ဝင်ငွေလိုက်သိမ်း လုပ်နိုင်မှ ပိုကောင်းတာ။ အမေ့အနေနဲ့ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး။ လူငှားတစ်ယောက် ထားပြီး လုပ်ခိုင်းနေရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လောလောဆယ်မှာ တော့ မိသားစု စားဝတ်နေရေး၊ ကိုကိုနဲ့ မောင်မောင် တို့ ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွေအတွက် မပူမပင်ရဘဲ ဖူလုံနေတာကိုပဲ အမေ့အနေနဲ့ ကျေနပ်ပြီး စိတ်ဖြေ နေရတော့တာပေါ့။

ကိုကိုက ကျောင်းအားချိန်တွေမှာ အမေ့ကို ကူညီတယ်။ ငှားထားတဲ့ လူနဲ့ အတူလိုက်ပြီး လုပ် ငန်းသဘောကို လေ့လာတယ်။ အမေက အစပိုင်းမှာ တော့ ကိုကိုကို သိပ်မလုပ်စေချင်ဘူး။ ပညာရေး ဘက်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားမှာ စိုးလို့ ။ သားတွေကို ပညာတတ်ပြီး အရာရှိ အရာခံ

တွေ ဖြစ်စေ ချင်တာကိုး။

ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ အမေဟာ ကိုကိုကို ပိုပြီးအားကိုး လာတယ်။ အမေ့ကျန်းမာရေးက နည်းနည်းယိုယွင်းလာတဲ့ အကြောင်းလည်း ပါတာပေါ့။

ကိုကိုက ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ကျပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ ကျောင်းပြန်မတတ်တော့။ အမေ့အ လုပ်ကို ကူလုပ်ရင်း အပြင်ကပဲ ဖြေတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ အမေ့ကိုလည်း နားလည်အောင် ရှင်းပြ တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မောင်မောင်က ရှစ်တန်း၊ မောင်မောင် ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ အချိန်မှာ တက္ကသိုလ်မပူမပင် မကြောင့်မကြဘဲ သင်နိုင်ဖို့ အတွက် အခုကတည်းက ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုတယ်လို့ တွက်ပြတယ်။ အမေကလည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တွေးပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကိုကိုက အိမ်ရဲ့ အားကိုးရတဲ့ သူ ဖြစ်သလို မောင်မောင် င်ဟာလည်း ဂရုအစိုက်ခံ ရဆုံးသူ ဖြစ်တယ်။

မောင်မောင်က အငယ်လည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ အသက်လည်း ကွာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အဖေကိုတောင် မမြင်ဖူးလိုက်ရှာဘူး ဆိုပြီး အမေက သိပ်အလိုလိုက်တယ်။ ကိုကိုကလည်း မောင် မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။

အိမ်မှာ မပြေလည်တာတွေ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ရှိလာရင် မောင်မောင့်ကို အသိမပေးဘူး၊ အပူအပင် ကင်းအောင် ထားတယ်။ မုန့်ဖိုး၊ ကျောင်းစရိတ်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးထားတယ်။ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း ဆင်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အမေနဲ့ ကိုကိုဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထုတ်ဖော် တိုင်ပင်ခြင်း မပြုပေမယ့် သဘောတူညီမှုတစ်ခုကို အလိုလိုရရှိခဲ့ကြတယ်။

အဲဒါကတော့ မောင်မောင် ကောင်းစားရေးအတွက် အဓိက ထားပြီး လုပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

ကိုကို ဆယ်တန်းအောင်တယ်။ တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်တော့ဘဲ ပြင်ပဝိဇ္ဇာပဲ ဖြေမယ်။ အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီး ဇောက်ချလုပ်မယ်လို့ ကိုကိုက ပြောတယ်။

ဒါကိုတော့ အမေက ကန့်ကွက်တယ်။ ကိုကိုကို တက္ကသိုလ် ဆက်တက်စေချင်တယ်။ ကျောင်း အားချိန်မှာ အမေ့ကို ကူလို့ ရသားပဲလို့ ပြောတယ်။ အမေရဲ့ လုပ်ငန်းကလည်း အတန်အသင့် တိုး တက် လာပြီဆိုတော့ ကိုကိုကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ထားနိုင်တဲ့ အဆင့်ရှိ လာပြီ။ ကိုကို သဘောတူ လိုက်ရတယ်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ပဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ အဲဒီကာလဟာ ကိုကိုအတွက် ပျော်စရာပဲ။ တက္ကသိုလ်ပညာလည်း သင်ခွင့်ရ၊ အမေ့ကိုလည်း ကူညီ လုပ်ကျွေးခွင့်ရ၊ ညီငယ်ကိုလည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရ၊ ချစ်သူမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လည်း ရ။

သို့ပေမယ့်...

အမေ့လုပ်ငန်းဟာ ရုတ်တရက် ပြိုကွဲသွားရတယ်။ ဆေးလိပ်ခုံ ပိုင်ရှင်က ကိုယ်စားလှယ်တွေ ကို ရပ်စဲလိုက်ပြီး ဖြန့်ချိရေးကိစ္စကို သူ့လူတွေ နဲ့ ပဲ လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ ပါပဲ။

အမေဟာ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီလို့ မြည်တမ်းရင်း ဘုံးဘုံးလဲတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုကိုက ဒုတိယနှစ်။ မောင်မောင်က ဆယ်တန်းတက်ခါစ။

အမေ ဆုံးသွားရှာတယ်။

ကိုကိုအဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားချဖို့ လိုအပ်လာပြီ။ လုပ်ငန်း ရပ်စဲလိုက်ရလို့ ဝင်ငွေမရှိတော့။ အမေ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေက လေးငါးခြောက်လ စားသောက်နေထိုင် သွားရုံတော့ လုံလောက်ပါရဲ့ ။ ဟိုဘက်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မောင်မောင်က နောက်နှစ်ဆို တက္ကသိုလ် တက်ရတော့မယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး တက္ကသိုလ်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း တက်နေကြလို့ မဖြစ်ဘူး။

ပြီးတော့ မောင်မောင့်ရဲ့ ဘဝကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသွားဖို့ ။

ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျောင်းက ထွက်မယ်။ အလုပ်ကို ဇောက်ချလုပ်မယ်။ မောင် မောင့်ကို ကျောင်းဆက်ထားမယ်။ မောင်မောင့်အတွက် အနစ်နာခံလိုက်မယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်သားဘဝနဲ့ အတူ ‘သူ့’ကိုပါ စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ အလုပ်ရှာတယ်။ မလွယ်ဘူး။ အမေ ချန်ထားခဲ့တဲ့ ငွေနဲ့ အချိန်သာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားတယ်။ အမေ ဆုံးပြီး ငါးလလောက် ကြာတဲ့ အချိန်ဟာ ကိုကိုအတွက် အကျပ်တည်းဆုံးအချိန်ပဲ။

လုံးဝ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလုလုမှာ ကိုကို အလုပ်တစ်ခု ရတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖွင့်ထားတဲ့ တေးသံသွင်းဆိုင်မှာ ဝင်ကူရတဲ့ အ

လုပ်ပဲ။ ဆိုင်မှာ လုပ်နေရင်း အဆိုတော်တွေ၊ တိတ်ခွေ ဇာတ်လမ်း သွင်း
တဲ့ လူတွေနဲ့ ခင်မင် သိကျွမ်းခဲ့ရတယ်။

ကိုကိုက စာဖတ်အား ကောင်းတဲ့ လူဆိုတော့ ကိုကို ကိုယ်တိုင် ဇာ
တ်လမ်းကလေးတွေ ရေး ဖြစ်လာတယ်။ ကိုကို ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ
ကို လူတွေ ကြိုက်လာကြတဲ့ အခါမှာ ကိုယ်တိုင် ဇာတ် ညွှန်းရေး၊ ကိုယ်
တိုင် စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ စတီရီယို တိတ်
ခွေဇာတ်လမ်း ဒါရိုက်တာ ဆိုပါတော့။ ဒီအလုပ်နဲ့ ပဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့...

မောင်မောင်က သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သူ့အတွက်ဆိုရင်
အဆင်ပြေရာ ပြေ ကြောင်းတွေက အလိုလို ပေါ်လာတာချည်းပဲ။

မောင်မောင် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ကိုကို နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူပ
န်ခဲ့ရသေးတယ်။ ကိုကို ဝင်ငွေနဲ့ မောင်မောင်ကို တက္ကသိုလ်မှာ သူများ
တွေနဲ့ တန်းမှီအောင် ထားနိုင်ပါ့မလားလို့ ။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အမေရဲ့ ကြွေးရှင် မိ
န်းမကြီးက လေဖြတ် နေတော့ သူ့သားကပဲ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေ တာဝ
န်ယူနေရတာကိုး။ ဒီလူက သိပ်မဆိုးဘူး။ စိတ်ဓာတ် မှန်ကန်တယ် ဆိုရ
မယ်။

သူက ကိုကိုနဲ့ လာဆွေးနွေးတယ်။ သူတို့ ဆီက အမေ ယူထားတဲ့ ငွေ
ကို သူ့အနေနဲ့ အဆုံးရှုံးမ ခံနိုင်ဘူးလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြတယ်။
ဒီလိုပဲ အဲဒီငွေပေါ်မှာ အတိုးတွေ တွက်ချက်ပြီး အိမ်ကို သိမ်းမယ်ဆိုရင်
လည်း မတရားဘူးလို့ ဆိုတယ်။

ဒီတော့ သူက အချက်တစ်ချက် တင်ပြလာတယ်။ အိမ်ကို ကာလတ
န်ဖိုးအတိုင်း သတ်မှတ် ပြီး သူကဝယ်မယ်။ အမေချေးထားတဲ့ ငွေကို အ

တိုးမတွက်တော့ဘူး။ အရင်းကိုပဲ အိမ်တန်ဖိုးထဲက နှုတ်ပြီး ကျန်တဲ့ ငွေထပ်ပေးမယ်တဲ့ ။

ကိုကိုက သဘောတူလိုက်တယ်။ တွက်ချက်ပြီးတော့ ငွေရှင်းတဲ့အခါ တစ်သောင်းခွဲလောက် ရလိုက်တယ်။ ဂွတ္တလစ် ရတနာလမ်းထဲမှ စဘော် ငါးထောင် အိမ်လခ တစ်ရာနဲ့ အခန်းကလေး တစ် ခန်း ငှားပြီး နေတယ်။ ကျန်တဲ့ ငွေတစ်သောင်းကိုတော့ မောင်မောင် တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စရိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ အခြေအနေကောင်းရင် ကိုယ်ပိုင်တိတ်ခွေ ဇာတ်လမ်းကလေးတွေလည်း ထုတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

မောင်မောင်ဟာ အဖေ့ကို မမြင်ဖူးတာကလွဲရင် ဆက်တိုက်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ။ အမေက အလိုလိုက်တယ်။ ကိုကိုက သိပ်ချစ်တယ်။ နည်းနည်းလေးမှ မငြိုငြင်ရအောင် ထားခဲ့ တယ်။ အမေ မရှိတဲ့အခါမှာ လည်း ကိုကိုက ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးတယ်။ ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင် တာတောင် သူများ တွေကြားမှာ မျက်နှာမငယ်အောင် ကိုကိုက ထောက်ပံ့ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ အဝတ်အစား မုန့်ဖိုး စသည် ဖြင့်ပေါ့။

မောင်မောင်ဟာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားပြီး ကလေးရိုက်ချင်တဲ့ လူ့ဘော်ကြော့ကလေးတော့ မ ဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ခံခဲ့ရလို့ အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တာတော့ အမှန်ပဲလေ။
